

RZECZPOSPOLITA POLSKA

PIERWSZY ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
PROKURATOR KRAJOWY

Warszawa, dnia 29. 01. 2020 r.

Do druku nr 244

PK I BP 0280.14.2020

Pan

Dariusz Salamończyk

Zastępcą Szefa

Kancelarii Sejmu

Odpowiadając na pismo z dnia 31 grudnia 2019 r., nr SPS-WP-173-52/19, dotyczące poselskiego projektu ustawy o zmianie ustaw w celu usprawnienia procedury ślubowania sędziów Trybunału Konstytucyjnego, przekazanego Prokuratorowi Generalnemu do wyrażenia opinii w trybie art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2019 r., poz. 740), uprzejmie informuję, że proponowane w tym projekcie rozwiązania nie zasługują na akceptację.

Czynność złożenia ślubowania jako jeden z elementów procedury objęcia urzędu sędziego Trybunału Konstytucyjnego uregulowana została w art. 4 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego. Pod rządami Konstytucji RP ustawodawca przyjął, że złożenie ślubowania przez nowo wybranego sędziego TK ma następować wobec Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, co stanowi nawiązanie do wyrażonej w art. 179 Konstytucji RP kompetencji Prezydenta do powoływania sędziów. I choć „odebranie ślubowania” od nowo wybranego sędziego TK - w przeciwieństwie do „powołania” sędziego, o którym mowa w art. 179 Konstytucji RP - nie jest elementem konstytucyjnie niezbędnym

do obsadzenia stanowiska, to jednak jest ono prawnie doniosłym etapem procedury nominacyjnej sędziego TK. Odmowa złożenia ślubowania wywiera bowiem takie skutki, jak złożenie przez sędziego oświadczenia o zrzeczeniu się urzędu. Stąd też ślubowanie przez nowo wybranych sędziów TK przed Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej niewątpliwie wpływa na prestiż i symbolikę tego aktu, z których obniżeniem mogłoby być utożsamiane wprowadzenie proponowanych przez projektodawców rozwiązań, prowadzących do zerwania z ukształtowaną w tym obszarze tradycją konstytucyjną na rzecz składania ślubowania wobec Marszałka Sejmu i zastępczo - Marszałka Senatu.

Co więcej, proponowane unormowania, z uwagi na ich niejednoznaczność, powodowałyby w praktyce trudności w zakresie wykładni i stosowania. Źródłem szczególnych wątpliwości jest zwłaszcza regulacja zawarta w projektowanym art. 4 ust. 1a *ustawy o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego*, zakładająca możliwość złożenia ślubowania wobec Marszałka Senatu, przy równoczesnym niedookreśleniu, kto i w jakim trybie miałby obiektywnie stwierdzać niemożność złożenia tego ślubowania wobec Marszałka Sejmu. Rozwiązanie takie - zamiast do wskazywanego przez projektodawców „usprawnienia procedury ślubowania” - prowadziłoby do rozbieżności interpretacyjnych i sporów co do skuteczności ślubowania złożonego wobec Marszałka Senatu, a w konsekwencji stanowiło przyczynek do podważania legalności objęcia urzędu przez sędziego TK, który takie ślubowanie by złożył.

Podobne trudności interpretacyjne powodują także kolejne przepisy *projektu*, które posługując się raz pojęciem „ślubowania wobec Marszałka Sejmu lub Marszałka Senatu”, a innym razem pojęciem „ślubowania” - zamiast eliminować - mnożą wątpliwości co do oceny na ich gruncie statusu sędziów, którzy złożyli ślubowanie na podstawie już obowiązujących przepisów. Wątpliwości tych nie usuwa także zaproponowany przepis przejściowy ujęty w przedostatnim, tj. art. 3 *projektu*, w którym dla odmiany posłużono się enigmatycznym pojęciem „sędziów Trybunału Konstytucyjnego wybranych zgodnie z przepisami przed wejściem ustawy w życie”.

W rezultacie projektowane brzmienie i kształt unormowań zawartych w art. 2 pkt 2 i art. 3 *projektu* może prowadzić do wniosku, że sędziowie TK, którzy złożyli ślubowanie w obecnym stanie prawnym zachowują status sędziów TK, jednakże bez prawa do udziału w Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Trybunału. Nakazuje to poddać w wątpliwość zgodność przywołanych przepisów zarówno z wywodzoną z art. 2 *Konstytucji RP* zasadą poprawnej legislacji, jak i z art. 194 *Konstytucji RP*.

Z przytoczonych względów przedstawiony *projekt* opiniuję negatywnie.

z prawn

Bogdan Święczkowski